

Раз Півень, риючись даремно у садку,
Побачив ворох жита на току
І зараз кинувся туди хазяйнувати,
Ще й Курочку покликав помагати.
Прийнявся Півень жито розгрібать
І буйні зерна вибирать.
Недовго довелось клювати,
Бо вийшов Господар із хати,
Гостей непроханих пугнув,
А Півень, мов наперекір, гукнув:
— Курлю! Який се чорт там ходить? —
Неначе доглядає, а не шкодить.
— Ще й розкудачився!. А киш відсіль! —
Гукає Господар і зо зла кинув бриль.
Злетів на лісу Півень, сорому не знає,
А Курочка пішла тихесенько сама.
— Ох, то-то, то-то, то-то,— промовляє,—
Свого нема...

Навчає баєчка великого й малого,
Бо заповідано давно,
Що краще зернятко своє одно,
Ніж цілі ворохи чужого.
І не на свій, як кажуть, коровай
Очей не поривай.
1891.